

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Alexandra Krysla a soudců Mgr. Jany Komínkové a JUDr. Aleny Hocké v právní věci **žalobce: M. S.**, nar. X, bytem O., H. 791/3, *zastoupeného Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem, se sídlem Praha 4, Na Zlatnici 301/2* proti **žalovanému: Krajský úřad Plzeňského kraje**, se sídlem Plzeň, Škroupova 18, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 5. 2015, č.j. DSH/5401/15,

t a k t o :

- I. **Žaloba se z a m í t á.**
- II. **Žádný z účastníků n e m á n á r o k na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í:

Žalobce se podanou žalobou domáhá zrušení shora uvedeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo podle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“) zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Městského úřadu Přeštice, odboru správního a dopravního ze dne 27. 3. 2015, č.j. PR-SD-SLL/7883/2015, kterým byl žalobce uznán vinným ze spáchání správního deliktu podle § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a změně některých zákonů (dále jen „zákon o silničním provozu“), neboť jako provozovatel vozidla v rozporu s § 10 nezajistil, aby při užití vozidla na pozemních komunikacích byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem. Prvoinstančním rozhodnutím mu byla uložena sankce pokuty ve výši 2.500,-Kč a současně mu byla uložena povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1.000,-Kč.

V podané **žalobě** žalobce uvedl, že správní orgán prvního stupně zahájil proti žalobci řízení o správním deliktu provozovatele vozidla doručením příkazu č. j. PR-OSD-SLL/3794/2015, ze dne 9. 2. 2015. Zahájení řízení předcházela výzva k úhradě určené částky. Správní orgán v poučení výzvy k úhradě částky uvedl, že žalobce má právo sdělit správnímu orgánu totožnost řidiče vozidla. Žalobce na základě této výzvy sdělil správnímu orgánu prostřednictvím svého zástupce totožnost řidiče, který vozidlo řídil v předmětný čas. Správní orgán šetřením zjistil, že pachatel přestupku (pan M.) v mezidobí zemřel. Požádal o součinnost další správní orgány a Policii ČR. Správnímu orgánu prvního stupně bylo sděleno, že pan M. byl nemocen a jeho zdravotní stav mu nedovoloval řídit motorová vozidla. Správní orgán se s tímto tvrzením spokojil a zahájil řízení o správním deliktu provozovatele vozidla.

Žalobce namítal, že správní orgán neprovedl dostatečné kroky ke zjištění osoby řidiče. Tvrzení, že pan M. nemohl z důvodu nemoci řídit motorová vozidla, není ničím podložené. Správní orgán nemá dostatečnou erudici v oblasti medicíny a lékařství k tomu, aby dokázal posoudit, zda člověk s určitou závadou na zdravotním stavu může či nemůže řídit vozidla; naopak v rozhodnutí pak nebyla údajná „nemoc“ popsána, a tedy žalobce nemohl konkrétně argumentovat (či např. předložit znalecký posudek) za účelem prokázání, že osoba s takovou nemocí vozidla řídit smí. Rozhodnutí žalovaného tak může být nezákonné jen proto, že správní orgány chybně předpokládaly, že osoba s rýmou či např. syfilidou nemůže řídit vozidlo, ač tomu tak ve skutečnosti není. V podkladech pro rozhodnutí není vyvráceno, že by onou nemocí řidiče vozidla neměla být právě např. rýma či syfilis, a proto závěr správního orgánu o tom, že taková nemoc znemožňovala řízení vozidla, není odůvodněný a nemá ve spise oporu.

Dále žalobce poukazoval na skutečnost, že pokud správní orgán považoval oznámení osoby řidiče za nevěrohodné, měl minimálně sdělitele této informace, tj. žalobce, předvolat k podání vysvětlení a vyzvat jej k tomu, aby označil důkazy na podporu svého tvrzení. Jen takový postup by byl konformní s § 125h odst. 5 silničního zákona a odůvodňoval by následné odložení věci dle § 66 odst. 3 písm. g) zákona č. 200/1990 Sb. o přestupcích (dále jen „zákon o přestupcích“). Pokud však takto správní orgán nepostupoval, tak závěr o odložení věci z důvodu § 66 odst. 3 písm. g) zákona o přestupcích byl předčasný, neboť úvahy, které správní orgán k jeho závěrům vedly, jsou nedostatečné. Správní orgán prvního stupně následně věc dle § 66 odst. 3 písm. g) zákona o přestupcích odložil. Žalobce namítá, že věc měla být odložena podle § 66 odst. 1 písm. c) zákona o přestupcích, neboť pachatel přestupku v mezidobí zemřel, což správní orgán zjistil svým šetřením. Správní orgán tak neměl právo zahájit řízení o správním deliktu provozovatele vozidla, neboť dle § 125f odst. 4 písm. a) silničního zákona má takové právo jen v případě, že je šetření přestupku odloženo dle § 66 odst. 3 písm. g) zákona o přestupcích. V napadané věci však byl přestupek odložen dle § 66 odst. 1 písm. c) zákona o přestupcích; nesprávné uvedení důvodu odložení v záznamu o odložení věci na toto nemá vliv, neboť důvod odložení dle § 66 odst. 1 písm. c) zákona o přestupcích je prioritní k § 66 odst. 3 písm. g) zákona o přestupcích.

Žalobce dále namítal, že žalovaný potvrdil rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, ač jeho vydání nepředcházelo nařízení ústního jednání, na kterém by bylo provedeno dokazování za osobní účasti žalobce. Žalobce byl přesvědčen, že takový postup krátil žalobce

na jeho právu dle čl. 6 odst. 1 a odst. 3 písm. c. Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, jakož i čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod. Žalobce má právo na to, aby jeho věc byla projednána, a to za přítomnosti jeho a jeho obhájce a aby se mohl vyjádřit ke všem prováděným důkazům (uplatnění zásady bezprostřednosti). Obviněný ze správního deliktu má právo na požití obdobných práv, jako obviněný z přestupku či trestného činu. Obvinění ze správního deliktu provozovatele vozidla spadá do pojmu „trestních obvinění“. V takovém případě je nutné, v analogii s trestním řádem (ust. § 2 odst. 11), jakož i zákonem o přestupcích (ust. § 74 odst. 1), konat ústní jednání, jakož je i nutné aplikovat právě ust. čl. 6 odst. 1 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod.

K tomu se žalobce odkazoval na rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem č.j. 15 A 14/2015-35 ze dne 15. dubna 2015, ve kterém krajský soud konstatoval, že *„Pokud tedy přestupkový zákon stanovuje správním orgánům v prvním stupni jednoznačnou povinnost konat ve věcech přestupků ústní jednání (srov. § 74 odst. 1 věta první), je nutné s ohledem na srovnatelný charakter správních deliktů a přestupků, jejich začlenění pod čl. 6 odst. 1 Úmluvy a skutečnost, že zařazení určitého konání či opomenutí do kategorie přestupků nebo správních deliktů závisí jen na trestní politice státu, dovést stejnou povinnost u pro řízení o správních deliktech.“* Žalobce konstatoval, že k nutnosti nařízení ústního jednání ve věci řízení o správním deliktu provozovatele vozidla se vyjadřoval i Krajský soud v Hradci Králové např. v rozsudku č. j. 30A 56/2014-35 ze dne 29. 4. 2015, kde potvrdil názor žalobce ohledně nutnosti nařízení ústního jednání. Žalobce shledával takové pochybení zásadním, neboť provozovatel vozidla, který nese objektivní odpovědnost, nemůže předkládat žádná skutková tvrzení, neboť na místě spáchání přestupku osobně nebyl, a tedy může vycházet toliko z prováděných důkazů.

Žalobce dále namítal, že v usnesení k odstranění nedostatků podání (odvolání) ze dne 14. 4. 2015, kdy správní orgán prvního stupně žalobci uložil k doplnění podání lhůtu deseti pracovních dnů, jej neupozornil na následky zmeškání této lhůty, kdy za takových okolností nemůže výzva zavazovat. Oporu pro svůj názor spatřoval žalobce v ust. § 45 odst. 2 správního řádu (obdobně) a v rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 1. 2011, č. j. 2 As 99/2010-67: *„K námitce stěžovatele, že jednáním správních orgánů došlo k porušení poučovací povinnosti zakotvené v ustanovení § 4 odst. 2 správního řádu („Správní orgán v souvislosti se svým úkonem poskytne dotčené osobě přiměřené poučení o jejích právech a povinnostech, je-li to vzhledem k povaze úkonu a osobním poměrům dotčené osoby potřebné.“), Nejvyšší správní soud poznamenává, že povinnost správního orgánu vyzvat podatele k odstranění vad je spjata s uplatněním zásady poučovací. Pokud se na odvolací řízení subsidiárně použijí ustanovení hlav I až IV, VI a VII druhé části správního řádu (§ 93 odst. 1 správního řádu), potom konkrétním vyjádřením obecné zásady poučovací je povinnost správního orgánu poučit účastníka řízení o následcích neodstranění nedostatků podání ve lhůtě (přiměřeně) stanovené pro jejich odstranění (viz § 45 odst. 2 správního řádu). Pokud tedy správní orgán ani nevyzval stěžovatele k odstranění vad odvolání, ve které by jinak byl povinen stěžovatele poučit o následcích nerespektování této výzvy, jednal rovněž v rozporu se zákonnými pravidly správního procesu, jejichž těžištěm je zásada poučovací.“*

Žalobce poukazoval na skutečnost, že přitom nevěděl, zda v řízení o správním deliktu v případě nedoplnění odvolání dochází též k revizi rozhodnutí prvního stupně *ex officio*, nebo k vydání usnesení o zastavení řízení o odvolání z důvodu neodstranění vady podaného odvolání a předpokládal, že dalším úkonem správního orgánu bude právě vydání usnesení o zastavení řízení o odvolání, kdy v takovém případě by se žalobci nabízely jiné argumentační možnosti ve vztahu k zákonnosti vydaného usnesení o zastavení řízení.

Závěrem konstatoval, že správní orgán nijak neprokázal, že by na místě spáchání přestupku byla nejvyšší povolená rychlost stanovena na 80 km/h, a že žalobce nejvyšší povolenou rychlost překročil. Tato skutečnost (o nejvyšší povolené rychlosti v dané lokalitě) vyplývá pouze z úředního záznamu. Úřední záznam nemůže být považován za důkazní prostředek a nemůže být proveden k důkazu. K tomu se žalobce odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 1 As 96/2008, ze dne 22. 1. 2009: „*Úřední záznam o tom, že byl spáchán přestupek a kdo je z jeho spáchání podezřelý, poskytuje správnímu orgánu pouze předběžnou informaci o věci; nelze jej však považovat za důkazní prostředek (§ 51 odst. 1 správního řádu z roku 2004). K dokazování průběhu událostí popsanych v úředním záznamu slouží mj. svědecký výslech osoby, která úřední záznam pořídila, nikoli tento záznam sám.*“ Jak se již žalobce vyjádřil výše, správní orgán měl za povinnost nařídit ústní jednání, na kterém by bylo provedeno dokazování, a správní orgán mohl spis doplnit o další relevantní důkazy. Skutkový stav tedy nebyl dostatečně zjištěn.

Žalobce žádal, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

Ve **vyjádření k podané žalobě** žalovaný nejprve stručně zrekapituloval průběh správního řízení. Uvedl, že žalobce, prostřednictvím svého zmocněnce společnosti FLEET Control s.r.o., v reakci na výzvy k uhrazení určené částky sdělil, že vozidlo měl dne 12. 9. 2014 v užívání pan J. M., nar. 13. 4. 1959, bytem Poteč 216. Správní orgán I. stupně zjistil, že jmenovaný dne 22. 9. 2014 zemřel, proto provedl důkladné šetření, zda mohl dotčeného dne vozidlo odvolatele řídit. Toto bylo vyloučeno jednak vyjádřením Policie ČR - Obvodního oddělení Valašské Klobouky, kde se uvádí, že jmenovaný v roce 2014 necestoval po území České republiky, vozidla si nepůjčoval. I když vlastnil řidičský průkaz, vozidla neřídil. Toto potvrzuje vyjádření Městského úřadu Valašské Klobouky, kde je s odkazem na vyjádření starosty obce Poteč uvedeno, že pan J.M. byl po celé léto zaměstnán u Obecního úřadu v Poteči a jeho zdravotní stav byl natolik vážný, že mu nedovoloval řízení motorového vozidla. Následně bylo podezření ze spáchání přestupku odloženo, neboť nebyly zjištěny skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě. Tento postup považoval žalovaný za plně odůvodněný. Žalovaný dále uvedl, že je mu z jeho úřední činnosti známo, že jmenovaný je uváděn jako řidič výhradně v případech, ve kterých figuruje společnost FLEET Control s.r.o., coby zmocněnec provozovatelů vozidel. Konstatoval, že označování zemřelých osob, coby řidičů vozidel, je běžnou praxí zmocněnce žalobce, kdy Policie ČR, Obvodní oddělení Pardubice 3, prováděla šetření ve věci možného spáchání trestného činu Neoprávněného nakládání s osobními údaji dle § 180 trestního zákoníku, přičemž k 15. 4. 2015 bylo zjištěno, že osoba pana M. byla touto společností uvedena minimálně v 71 případech. Celkově bylo zmonitorováno 394 případů, ve kterých byli označeni jako řidiči zemřelé osoby. Závěr o nevěrohodnosti tvrzení žalobce je zcela odůvodněný. Tvrzení žalobce, že mělo být

zjišťováno, zda jmenovaný trpěl takovou nemocí, která by mu znemožňovala řízení motorového vozidla, přičemž nebylo vyvráceno, že onou nemocí nemohla být rýma, či syfilis, je stejně jako další námitka, že žalobce měl být vyzván k označení důkazů na podporu svého tvrzení, zcela irelevantní.

Žalovaný trval na správnosti aplikace § 66 odst. 3 písm. g) zákona o přestupcích, coby důvodu k odložení věci a dle názoru žalovaného byla plně splněna podmínka § 125f odst. 4 písm. a) zákona o silničním provozu, tedy správní orgán byl oprávněn správní delikt podle § 125f odst. 1 téhož zákona projednat, neboť byly učiněny nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku, který zjištěn nebyl. K námitce žalobce k nutnosti nařídit ve věci řízení o správním deliktu ústní jednání žalovaný uvedl, že má za to, že je v řízení o správních deliktech pro zachování práv účastníka řízení plně dostačující provedení dokazování mimo ústní jednání tak, jako tomu bylo v případě žalobce. Tento názor žalovaný opírá o závěry Krajského soudu v Plzni vyjádřené v rozsudcích č.j. 57 A 41/2014, 57 A 42/2014-38 a 57 A 51/2014- 34 ze dne 20. 7. 2015. K námitce závaznosti výzvy k doplnění důvodů odvolání žalovaný konstatoval, že nespátňuje důvod k poučování o důsledcích vyplývajících ze zmeškání tohoto úkonu, neboť je povinností správního orgánu o odvolání rozhodnout i bez odvolacích důvodů. Pro žalobce tak z nedoplnění důvodů odvolání neplyne žádná negativní skutečnost. Doplnění odvolání je plně v dispozici žalobce a záleží pouze na něm, jakou procesní taktiku zvolí a zda paletu odvolacích námitek uplatní, či nikoliv, přičemž k tomuto úkonu nemůže být nikterak nucen. Dále žalobce namítá nedostatečně zjištěný skutkový stav, neboť nebylo prokázáno, že v daném úseku je omezena rychlost na 80 km/h, když tato skutečnost vyplývá pouze z úředního záznamu. K tomuto žalovaný uvádí, že tato skutečnost nevyplývá pouze z úředního záznamu, nýbrž i z dokumentace k přestupku (list č. 2). Toto považuje žalovaný za zcela dostatečné. Navíc žalobce po celou dobu řízení tuto námitku nevznnesl a správní orgán I. stupně neměl důvod se touto okolností hlouběji zabývat, když podklady ve spisové dokumentaci svědčí o rychlostním limitu dostatečně. Žalovaný má za to, že v tomto ohledu lze analogicky odkázat např. na závěry vyslovené v rozsudku NSS č. j. 1 As 83/2013 - 62 ze dne 4. 12. 2013, v němž je mj. uvedeno: „*Pokud krajský soud zmiňuje, že měl stěžovatel tyto námitky uplatnit již na místě měření, lze s tím v obecnosti souhlasit. Je obecně vhodné, aby stěžovatel neuchovával paletu námitek proti přestupkovému rozhodnutí na pozdější dobu, ale uplatnil je již v prvním stupni přestupkového řízení. Jinak se stěžovatel zbytečně připraví o posouzení námitek v obou instancích správního řízení. Navíc se může teprve ex post podaná obrana o chybách měření jevit dle kontextu věci i jako účelová.*“ (To však nic nemění na situaci, že účastník řízení může uplatňovat námitky kdykoliv v průběhu celého řízení).“ Žalovaný nezpochybňoval právo žalobce namítat v řízení trestní povahy rozhodné skutečnosti i do žaloby, nicméně dle okolností případu lze z takového postupu vyvozovat účelovost takto uplatněných skutkových tvrzení. Dle názoru žalovaného je i tato námitka nedůvodná.

Žalovaný žádal soud, aby žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Součástí **správního spisu** je odevzdání přestupku podle § 58 odst. 3 písm. a) zákona o přestupcích, ze kterého vyplývá, že dne 12. 9. 2014 v 17:45 hod. bylo zaznamenáno automatizovaným technickým prostředkem- rychloměrem typu MUR-07 & RedCon, výrobce AŽD Praha v prostoru tunelu Valík, dálnice D5, 77,6 km ve směru jízdy na Rozvadov,

překročení maximální dovolené rychlosti motorového vozidla OA SUZUKI SWIFT 1.3 MZ, RZ 5T1 3964. V měřeném úseku je rychlost omezena proměnným dopravním značením B20a) s nastavenou max. dovolenou rychlostí 80km/h. Vozidlu byla v tomto úseku naměřena rychlost 128km/h, po odečtení povolené tolerance chyby měřidla 124km/h. Vozidlo tak překročilo dovolenou rychlost o 44km/h. Dále je součástí správního spisu dokumentace k přestupku s pořízenou fotografií předmětného vozidla, z níž je dobře seznatelná poznávací značka vozu. Dne 26. 9. 2014 vydal správní orgán I. stupně výzvu podle § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu pod č.j. PR-OSD-SLL/23171/2014, kterou vyzval žalobce jako provozovatele motorového vozidla k uhrazení částky ve výši 1.000,-Kč. V poučení této výzvy správní orgán uvedl, že pokud žalobce neuhradí určenou částku ve stanovené lhůtě, může zdejšímu správnímu orgánu v téže lhůtě písemně sdělit údaje o totožnosti řidiče vozidla v době spáchání přestupku. Dne 31. 10. 2014 zaslal žalobce prostřednictvím svého zástupce vyjádření k řízení, kde uvedl, že v době uvedené ve výzvě měl vozidlo v užívání a řídil jej pan J. M.. Dne 22. 9. 2014 správní orgán I. stupně požádal o zaslání kopie řidičského oprávnění pana M., tato kopie mu byla zaslána dne 30. 10. 2014. Dále dne 13. 11. 2014 správní orgán I. stupně požádal Policii ČR-KŘP Zlínského kraje o prošetření zdravotní způsobilosti ve vztahu k řízení motorového vozidla pana J. M.. Dne 18. 11. 2014 správní orgán obdržel odpověď, kde Policie ČR konstatovala, že pan M.nastoupil na pracovní neschopnost dne 28. 8. 2014 a náhle zemřel dne 22. 9. 2014. Bylo zjištěno, že v roce 2014 vůbec necestoval po území ČR, stále se nacházel pouze doma, v srpnu 2014 pracoval na OÚ Poteč v době od 7:00 hod. do 15:00 hod. Vozidlo si v minulosti od nikoho nepůjčoval, vlastnil řidičský průkaz, ale neřídil. V současné době je k jeho osobě vedeno několik správních řízení ve věci spáchání dopravních přestupků, kterých se měl dopustit po celém území ČR, což bylo vyloučeno. U všech oznámení figuruje firma FLEET Control, s.r.o. Uvedenou věcí se již zabývá Policie ČR, obvodní oddělení 3 Pardubice, které shromažďuje veškeré materiály odborů dopravy MěÚ na území ČR ve věci pana M. a dalších osob, které se vztahují k firmě FLEET Control, s.r.o. Téhož dne 18. 11. 2014 správní orgán I. stupně pořídil záznam o odložení přestupku podle § 66 odst. 3 písm. g) zákona o přestupcích, neboť nezjistil do 60 dnů, ode dne kdy se o přestupku dozvěděl, skutečnost odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě. Dne 9. 2. 2015 vydal správní orgán rozhodnutí o správním deliktu v příkazním řízení pod č.j. PR-OSD-SLL/3794/2015, proti němuž podal žalobce dne 11.2.2015 odpor. Usnesením ze dne 17. 2. 2015 správní orgán rozhodl, že podle § 36 odst. 1 správního řádu může žalobce ve správním řízení navrhopvat a činit jiné návrhy do 5 pracovních dnů ode dne doručení tohoto usnesení. Dne 2. 3. 2015 vydal správní orgán oznámení o pokračování řízení o správním deliktu, ve kterém mimo jiné uvedl, že dne 23.3.2015v 9:00 hod. mimo ústní jednání budou provedeny důkazy listinami a jako účastník řízení má žalobce právo se provádění důkazů zúčastnit. Téhož dne vydal vyrozumění o možnosti seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí. Dne 23. 3. 2015 správní orgán vyhotovil protokol o provedeném dokazování, č.j. PR-OSD-SLL-5887/2015.

Dne 27. 3. 2015 vydal správní orgán I. stupně **prvoinstanční rozhodnutí**, kde konstatoval, že na podkladě zasláního spisového oznámení, ani nashromážděného spisového materiálu, již nemá správní orgán žádnou možnost, jak osobu nezjištěného řidiče, který se dopustil popsaného protiprávního jednání, zjistit a prověřit. Správní orgán provedl veškerá dostupná opatření ke zjištění osoby řidiče, aby v souladu s ustanovením § 3 správního řádu byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Vzhledem ke všem výše uvedeným

skutečností byla věc protiprávního jednání nezjištěného řidiče, který měl porušením § 4 písm. c) zákona o provozu na pozemních komunikacích naplnit skutkovou podstatu přestupku podle § 125c odst. 1, písm. f, bod 3 citovaného zákona, správním orgánem odložena v souladu s § 66, odst. 3, písm. g) zákona o přestupcích, neboť nebyly zjištěny skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě. Dále uvedl, že vzhledem k tomu, že v daném případě byly splněny všechny podmínky uvedené v § 125f odst. 2 a 4 zákona o silničním provozu, neboť se v daném případě jedná o porušení pravidel silničního provozu v tomto případě jde o porušení pravidel, které bylo zjištěno prostřednictvím automatizovaného technického prostředku používaného bez obsluhy při dohledu na bezpečnost provozu na pozemních komunikacích a poté, co správní orgán učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku, kdy nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě, řízení o přestupku nezahájil a věc odložil, nic nebránilo vydání rozhodnutí o správním deliktu v příkazním řízení. Zákonem č. 297/2011 Sb. ze dne 6. září 2011, kterým došlo k novelizaci zákona o silničním provozu, byla v ustanovení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu nově stanovena povinnost provozovatele vozidla zajistit, aby při užití (jím provozovaného) vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem. Nesplněním této povinnosti pak z titulu objektivní odpovědnosti dochází k naplnění skutkové podstaty správního deliktu ve smyslu § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu, kde je mimo jiné stanoveno, že právnická nebo fyzická osoba se dopustí správního deliktu tím, že jako provozovatel vozidla v rozporu s § 10 nezajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem. Toto rozhodnutí v příkazním řízení bylo zmocněnci provozovatele vozidla vypraveno prostřednictvím systému datových schránek dne 11. února 2015. Zpráva byla systémem datových schránek dodána dne 11. února 2014, a doručena téhož dne, kdy se do systému přihlásila oprávněná osoba, kdy tímto okamžikem bylo zahájeno správní řízení ve věci správního deliktu provozovatele vozidla. Proti tomuto rozhodnutí vedeného u správního orgánu pod Sp. zn. PR-OSD- 4498/2014-SD-SLL-PŘ-701 podal zmocněnec provozovatele vozidla prostřednictvím systému datových schránek dne 11. 02. 2015 odpor. Pouze blanketní odvolání. Vzhledem k této skutečnosti správní orgán dne 17. 2. 2015 usnesením zmocněnci určil lhůtu 5 ti pracovních dnů, od doručení tohoto usnesení, kdy může ve správním řízení o uložení pokuty za správní delikt provozovatele navrhopat důkazy, či jiné návrhy. Toto usnesení bylo doručeno datovou zprávou dne 18. 02. 2015, kdy se do systému přihlásila oprávněná osoba. Této možnosti zmocněnec nevyužil a žádným způsobem ve stanovené lhůtě blanketní odvolání nedoplnil. O spáchání správního deliktu fyzické osoby SZUDÁR Milan, nar. 07. 02. 1987, bytem Horní 791/3, 700 30 Ostrava není pochyb, správní orgán rozhodoval dále o sankci, která bude za správní delikt uložena.

V odůvodnění **napadeného rozhodnutí** žalovaný uvedl, že odvolání spolu se spisovou dokumentací bylo zdejšímu odvolacímu správnímu orgánu, postoupeno dne 6. 5. 2015. Odvolací správní orgán se zabýval tím, zda bylo odvolání podáno včas, tedy v zákonem stanovené lhůtě 15 dnů ode dne oznámení rozhodnutí, a oprávněným subjektem, tedy účastníkem řízení. Tyto podmínky byly splněny, odvolání bylo včasné a přípustné, neboť odvolání podal odvolatel, prostřednictvím svého zmocněnce, v postavení účastníka řízení o správním deliktu. Odvolání bylo podáno dne 7. 4. 2015, přičemž napadené rozhodnutí bylo odvolateli doručeno prostřednictvím jeho zmocněnce dne 27. 3. 2015. Vzhledem k tomu, že

odvolatel podal odvolání bez odvolacích důvodů, kdy pouze žádá o stanovení lhůty k doplnění odvolání a poskytnutí kopie spisové dokumentace, jej správní orgán I. stupně vyrozuměl, že se může kdykoli ve stanovené době dostavit ke správnímu orgánu I. stupně k seznámení se spisovou dokumentací a na žádost mu bude předána i kopie spisové dokumentace. Usnesením ze dne 27. 3. 2015 vyzval správní orgán I. stupně odvolatele k doplnění odvolacích důvodů odvolání, k čemuž mu stanovil lhůtu 10 pracovních dnů ode dne 14. 4. 2015, kdy bylo usnesení doručeno jeho zmocněnci. Tuto lhůtu považuje odvolací správní orgán za zcela dostatečnou, neboť uplynula až dne 29. 4. 2015. Odvolatel tak měl na doplnění odvolání *de facto* více než měsíc od vlastního podání odvolání, přičemž si byl nutnosti doplnění učinit plně vědom. Požadavek odvolatele na to, aby lhůta začala plynout až dnem převzetí spisové dokumentace je zcela neodůvodněný, neboť je pouze možností odvolatele si kopii spisové dokumentace obstarat, nikoli jeho povinností, taková konstrukce by vytvořila praktickou nejistotu ohledně skutečnosti, zda se dotčená lhůta vůbec rozběhne. Kladení takové podmínky odvolatelem není přípustné. Odvolací řízení je vázáno zákonnými lhůtami pro vydání rozhodnutí a je tedy plně v kompetenci správního orgánu lhůtu určit usnesením, s počátkem jejího běhu dnem doručení usnesení. Dlužno podotknout, že odvolatel se ke správnímu orgánu I. stupně pro kopii spisové dokumentace nedostavil a ve stanovené lhůtě však odvolání o odvolací důvody nedoplnil. K tomuto odvolací správní orgán uvedl, že odvolatel ani přes výzvu neuvedl, v jakém rozsahu rozhodnutí napadá, či v čem spatřuje rozpor s právními předpisy nebo nesprávnost napadeného rozhodnutí nebo jemu předcházejícího řízení a odvolací správní orgán neshledal veřejný zájem na přezkoumání správnosti napadeného rozhodnutí. V rámci přezkumu se však odvolací správní orgán důkladně zabýval otázkou, zda správní orgán I. stupně dostál požadavku § 3 a § 52 správního řádu. Ve zdůvodnění napadeného rozhodnutí byl na podkladě provedených důkazů, jenž tvoří ucelený řetězec, vyvozen správním orgánem I. stupně logický závěr o tom, že se odvolatel dopustil správního deliktu, s čímž se odvolací správní orgán plně ztotožnil. Odůvodnění napadeného rozhodnutí poskytuje skutkovou i právní oporu výroku napadeného rozhodnutí. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí je zřejmé, jaké podklady pro rozhodnutí správní orgán I. stupně shromáždil, jak zhodnotil důkazy a jakými úvahami se řídil. Správní orgán I. stupně zjistil stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, čímž plně vyhověl požadavku ust. § 3 správního řádu. Písemností ze dne 26. 9. 2014 byl odvolatel, coby provozovatel vozidla, vyzván podle ust. § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu k uhrazení určené částky 1 000 Kč, a to do 15 dnů ode dne doručení výzvy. Zároveň byl odvolatel poučen, že může sdělit údaje o totožnosti řidiče vozidla v době spáchání přestupku, a to ve stejné lhůtě (odvolateli doručeno dne 8. 10. 2014). Dne 31. 10. 2014 byla správnímu orgánu doručena plná moc ze dne 10. 10. 2014 prokazující zastoupení odvolatele jeho zmocněncem a zároveň vyjádření, že inkriminovaného dne měl předmětné vozidlo v užívání pan J. M., nar. 13. 4. 1959, bytem Poteč 216. Správní orgán I. stupně zjistil, že jmenovaný dne 22. 9. 2014 zemřel, proto provedl důkladné šetření, zda mohl dotčeného dne vozidlo odvolatele řídit. Toto bylo vyloučeno jednak vyjádřením Policie ČR – Obvodního oddělení Valašské Klobouky, kde se uvádí, že jmenovaný v roce 2014 necestoval po území České republiky, vozidla si nepůjčoval. I když vlastnil řidičský průkaz, vozidla neřídil. Toto potvrzuje vyjádření Městského úřadu Valašské Klobouky, kde je s odkazem na vyjádření starosty obce Poteč uvedeno, že pan J. M. byl po celé léto zaměstnán u Obecního úřadu v Poteči a jeho zdravotní stav byl natolik vážný, že mu nedovoloval řízení motorového vozidla. Vzhledem k uvedenému se správnímu orgánu I. stupně nepodařilo zjistit řidiče vozidla, který se dne 12. 9. 2014 dopustil protiprávního

jednání. Ze strany správního orgánu I. stupně ve věci pak nebyl zjištěn žádný svědek, který by mohl správnímu orgánu sdělit totožnost osoby, která vozidlo v době přestupku řídila. Z tohoto důvodu dne 18. 11. 2014 správní orgán I. stupně přestupek odložil dle ust. § 66 odst. 3 písm. g) zákona o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů, neboť nezjistil do šedesáti dnů ode dne, kdy se o přestupku dozvěděl, skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě. Odvolací správní orgán přezkoumal soulad napadeného rozhodnutí a řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo s právními předpisy podle ust. § 89 správního řádu. Tímto přezkumem nebyly odvolacím správním orgánem shledány závady, které by mohly mít vliv na soulad napadeného rozhodnutí a řízení, které mu předcházelo s právními předpisy. Z výše uvedených důvodů tak odvolací správní orgán rozhodl, jak je výše uvedeno, tedy že odvolání zamítl a napadené rozhodnutí potvrdil.

O věci samé bylo rozhodnuto bez jednání podle § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, (dále jen s.ř.s.), neboť s tím žalobce i žalovaný souhlasili.

Při přezkoumání napadeného rozhodnutí soud vycházel podle § 75 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (*dále jen „s.ř.s.“*) ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, podle § 75 odst. 2 s.ř.s. přezkoumal napadený výrok rozhodnutí v mezích žalobou včas uplatněných žalobních bodů, neshledal při tom vady podle § 76 odst. 2 s.ř.s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Soud žalobu **neshledal** důvodnou.

Soud se neztotožnil s tvrzením žalobce, že žalovaný neprovedl dostatečné kroky ke zjištění řidiče vozidla. Správní orgán I. stupně dne 16. 9. 2014 zaslal žalobci, jakožto provozovateli vozidla, který je podle § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu povinen zajistit, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem, výzvu, ve které popsal protiprávní jednání neznámého řidiče a současně ho v souladu s § 10 odst. 4 zákona o silničním provozu vyzval, aby sdělil údaje potřebné k určení totožnosti osoby, která v uvedenou dobu zmiňované vozidlo řídila. Žalobce měl správnímu orgánu sdělit jméno, příjmení, datum narození a adresu trvalého pobytu této osoby. Žalobce k výzvě sdělil, že vozidlo v předmětnou dobu řídil pan J. M. a zároveň uvedl i veškeré další požadované údaje. Správní orgán po zjištění, že žalobcem označený řidič pan M. dne 22. 9. 2014 zemřel, kontaktoval Městský úřad Valašské klobouky, odbor matriky a evidence obyvatel, kdy tato informace byla ze strany městského úřadu potvrzena. Dále bylo ze strany městského úřadu sděleno, že pan M. byl po celé léto zaměstnán u Obecního úřadu v Poteči a jeho zdravotní stav byl považován za natolik vážný, že mu nedovoloval řízení motorového vozidla. Správní orgán I. stupně se v rámci šetření vztahu pana M. k dopravnímu přestupku obrátil také na Policii ČR, Krajské ředitelství policie Zlínského kraje, obvodní oddělení Valašské klobouky. Tato sdělila, že pan M. nastoupil na pracovní neschopnost dne 28. 8. 2014 a náhle zemřel dne 22. 9. 2014. Bylo zjištěno, že v roce 2014 vůbec necestoval po území ČR, stále se nacházel pouze doma, v srpnu 2014 pracoval na OÚ Poteč v době od 7:00 hod. do 15:00 hod. Vozidlo si v minulosti od nikoho nepůjčoval, vlastnil řidičský průkaz, ale neřídil. V současné době k jeho osobě je vedeno několik správních řízení ve věci spáchání dopravních přestupků, kterých se měl dopustiti po celém území ČR, což bylo vyloučeno. Z odůvodnění

prvoinstančního rozhodnutí dále vyplývá, že se správní orgán také zabýval fotografií pořízenou automatizovaným technickým prostředkem dne 12.9.2014 v 17:45 hod v prostoru dálničního tunelu Valík, jež je součástí správního spisu, kdy dospěl k závěru, že na snímku je neztotožnitelná osoba. Ze shora uvedeného jednoznačně vyplývá, že správní orgán podniknul veškeré nezbytné kroky k tomu, aby zjistil osobu řidiče vozidla, která se dopustila dne 12. 9. 2014 v 17:45 hod překročení maximální dovolené rychlosti na úseku dálnice D5.

Soud s ohledem na výše uvedené nepřisvědčil ani argumentaci žalobce, že tvrzení žalovaného, že pan M. nemohl řídit motorová vozidla je nepodložené a nemá oporu ve spise. O nemožnosti pana M. řídit motorová vozidla z důvodu nemoci byl správní orgán informován ze dvou na sobě nezávislých zdrojů. Vzhledem k tvrzením Městského úřadu Valašské Klobouky a především s ohledem na sdělení Policie ČR má soud za prokázané, že pan M. v předmětný den a dobu vozidlo žalobce skutečně neřídil. Dle náhledu soudu je neopodstatněná argumentace žalobce, že správní orgán měl zjišťovat, jaká nemoc žalobci znemožňovala řízení vozidla, popř. vyzvat žalobce k označení důkazů na podporu svého tvrzení, že vozidlo řídil pan M., neboť z vyjádření shora uvedeného úřadu a Policie jednoznačně vyplývá, že žalobce sice měl řidičský průkaz, ale neřídil a v roce 2014 po ČR vůbec necestoval. Navíc na skutečnost, že pan M. vozidlo žalobce neřídil, poukazuje i informace sdělená Policií ČR, že v současné době k osobě pana M. je vedeno několik správních řízení ve věci spáchání dopravních přestupků, kterých se měl dopustit po celém území ČR, což bylo vyloučeno a u všech oznámení figuruje firma FLEET Control, s.r.o., stejně tak jako v nyní projednávané věci žalobce.

K námitce žalobce, že věc měla být správním orgánem I. stupně odložena podle § 66 odst. 1 písm. c) zákona o přestupcích, neboť pachatel přestupku v mezidobí zemřel a správní orgán, tak neměl právo zahájit řízení o správním deliktu provozovatele vozidla. Soud zde opětovně poukazuje na shora uvedené skutečnosti. Správní orgán provedl veškerá dostupná opatření ke zjištění osoby řidiče, kdy na základě nashromážděného spisového materiálu do šedesáti dnů ode dne, kdy se o přestupku dozvěděl, nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě, a tak v souladu s § 66 odst. 3 písm. g) zákona o přestupcích věc odložil. Vzhledem k tomu, že soud shodně s žalovaným má za to, že osoba řidiče nebyla zjištěna, nemohl správní orgán odložit věc podle § 66 odst. 1 písm. c) zákona o přestupcích z důvodu úmrtí osoby podezřelé z přestupku.

Soud shledal neopodstatněnou argumentaci žalobce, že žalovaný potvrdil rozhodnutí správního orgánu I. stupně, ač jeho vydání nepředcházelo nařízením ústního jednání. Při posouzení důvodnosti této námítky (při vědomí, že žalobce jako obviněný ze správního deliktu má obdobná práva jako obviněný z přestupku nebo trestného činu) je nutné vycházet z toho, že se správní řízení obecně řídí zásadou písemnosti vyjádřenou v § 15 odst. 1 správního řádu, podle něhož *jednotlivé úkony v řízení se činí písemně, pokud zákon nestanoví jinak nebo pokud to nevylučuje povaha věci. Jednotlivé sdělení v průběhu řízení lze vůči přítomnému účastníku řízení učinit ústně, pokud ten na písemné formě netrvá. Obsah úkonů prováděných jinou než písemnou formou se poznamená do spisu, nestanoví-li zákon jinak.* Dále pak z ustanovení § 49 odst. 1 správního řádu, kde je uvedeno: „*Ústní jednání správní orgán nařídí v případech, kdy to stanoví zákon, a dále tehdy, jestliže je to ke splnění účelu řízení a uplatnění práv účastníků nezbytné. Nehrozí-li nebezpečí z prodlení, uvědomí správní*

orgán o ústním jednání účastníky nejméně s pětidenním předstihem. Tuto povinnost nemá vůči účastníkovi, který se práva účasti na ústním jednání vzdal.“ Jako případ, kdy zákon stanoví správnímu orgánu povinnost nařídit ústní jednání, lze uvést ustanovení § 74 odst. 1 zákona o přestupcích, kde je výslovně stanoveno, že o přestupku koná správní orgán v prvním stupni ústní jednání. V daném správním řízení však prvostupňový správní orgán rozhodoval o správním deliktu podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu, jehož se měl dopustit žalobce tím, že jako provozovatel daného vozidla v rozporu s § 10 nezajistil, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená zákonem o silničním provozu. Bylo tedy na prvostupňovém správním orgánu, aby vyhodnotil ve smyslu § 49 odst. 1 správního řádu, je-li nařízení ústního jednání ke splnění účelu řízení a uplatnění práv účastníka nezbytné. Správní orgán nepochybil, nenařídil-li ústní jednání, neboť v řízení o správním deliktu rozhodoval na základě listinných podkladů (důkazů), jež měl k dispozici. Proto, pokud jde o podklady pro rozhodnutí a ve smyslu § 3 správního řádu o zjištění stavu věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, nebylo nutné nařizovat ústní jednání ke splnění účelu řízení. Nařizovat ústní jednání nebylo nutné, resp. nezbytné, ani k uplatnění práv žalobce. Žalobce měl možnost se s podklady pro rozhodnutí seznámit a ve smyslu § 36 odst. 3 správního řádu se k nim vyjádřit. O tom byl poučen ve vyrozumění ze dne 2. 3. 2015. Ve správním řízení tak nedošlo k porušení zásady ústnosti. (obd. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 1. 2016, čj. 9 As 139/2015-30)

V posuzovaném správním řízení nedošlo ani k porušení zásady bezprostřednosti. V té souvislosti soud poukazuje na § 51 odst. 2 správního řádu, podle něhož *o provádění důkazů mimo ústní jednání musí být účastníci včas vyrozuměni, nehrozí-li nebezpečí z prodlení.* Podle § 18 odst. 1 správního řádu *o ústním jednání (§ 49) a o ústním podání, výsledku svědka, výsledku znalce, provedení důkazu listinou a ohledání, pokud jsou prováděny mimo ústní jednání, jakož i o jiných úkonech souvisejících s řízením v dané věci, při nichž dochází ke styku s účastníky řízení, se sepisuje protokol.* Prvostupňový správní orgán vyrozuměl žalobce s předstihem o provedení (listinných) důkazů mimo ústní jednání vyrozuměním ze dne 2. 3. 2015, č.j. PR-OSD-SLL-5887/2015, žalobce se k provedení důkazů mimo ústní jednání nedostavil a správní orgán o provedeném dokazování mimo ústní jednání sepsal ve smyslu § 18 správního řádu protokol ze dne 23.3.2015. Současně prvostupňový správní orgán vyrozuměním ze dne 2. 3. 2015, poučil žalobce o možnosti vyjádřit se k podkladům pro vydání rozhodnutí v termínu od 23. 3. - 25. 3. 2015. Žalobce se k podkladům pro vydání rozhodnutí nevyjádřil. Prvostupňový správní orgán tak ve správním řízení o správním deliktu postupoval v souladu se zásadou bezprostřednosti, proto není důvodná námitka žalobce o jejím porušení.

Nedůvodným je v této souvislosti namítané porušení čl. 6 odst. 1 a odst. 3 písm. c) Úmluvy a čl. 38 odst. 2 LZPS. Podle čl. 6 odst. 1 věty první Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod publikované pod č. 209/1992 Sb. (dále jen „Úmluva“) *každý má právo na to, aby jeho záležitost byla spravedlivě, veřejně a v přiměřené lhůtě projednána nezávislým a nestranným soudem, zřízeným zákonem, který rozhodne o jeho občanských právech nebo závazcích nebo o oprávněnosti jakéhokoli trestního obvinění proti němu.* Podle čl. 6 odst. 3 písm. c) Úmluvy *každý, kdo je obviněn z trestného činu, má tato minimální práva: obhajovat se osobně nebo za pomoci obhájce podle vlastního výběru, nebo pokud nemá prostředky na*

zaplacení obhájce, aby mu byl poskytnut bezplatně, jestliže to zájmy spravedlnosti vyžadují. Podle čl. 38 odst. 2 LZPS každý má právo, aby jeho věc byla projednána veřejně, bez zbytečných průtahů a v jeho přítomnosti a aby se mohl vyjádřit ke všem prováděným důkazům. Veřejnost může být vyloučena jen v případech stanovených zákonem. Článek 38 odst. 2 LZPS vychází z čl. 6 Úmluvy a v listině základních práv a svobod, je systematicky zařazen v hlavě páté nazvané Právo na soudní a jinou právní ochranu a vztahuje se na řízení před soudem. V daném případě postupoval prvostupňový správní orgán ve správním řízení o daném správním deliktu zcela v souladu se správním řádem, jak bylo výše uvedeno.

K námitce žalobce, že v usnesení k odstranění nedostatků podání odvolání ze dne 14. 4. 2015, kdy správní orgán I. stupně žalobci uložil k doplnění podání lhůtu 10 pracovních dnů, žalobce neupozornil na následky zmeškání této lhůty a za takových okolností nemůže výzva zavazovat, soud uvádí, že odvolání je podáním podle ustanovení § 37 správního řádu. Na odvolací řízení se na základě § 93 odst. 1 obdobně použijí ustanovení hlav I až IV, VI a VII druhé části správního řádu. Nemá-li odvolání některou z náležitostí vyplývajících z § 37 nebo z § 82 odst. 2 správního řádu, postupuje správní orgán podle § 37 odst. 3 správního řádu, tj. pomůže podateli nedostatky odstranit nebo ho vyzve k jejich odstranění a poskytne mu k tomu přiměřenou lhůtu. V daném případě žalobce podal odvolání dne 7. 4. 2015, v němž požádal o stanovení přiměřené lhůty k jeho doplnění v návaznosti na potřebné studium spisu. Dne 14. 4. 2015 správní orgán I. stupně vydal usnesení, jímž určil žalobci lhůtu 10 dnů od doručení usnesení k doplnění náležitostí jeho odvolání. V odůvodnění správní orgán uvedl, že v souladu s § 82 odst. 2 správního řádu odvolání musí mít náležitosti uvedené v § 37 odst. 2 správního řádu a musí obsahovat údaje o tom, proti kterému rozhodnutí směřuje, v jakém rozsahu ho napadá a v čem spatřuje rozpor s právními předpisy nebo nesprávnost rozhodnutí nebo řízení, jemuž předcházelo. Pokud takto odvolatel neučiní, platí, že se domáhá zrušení celého rozhodnutí. Usnesení bylo žalobci prostřednictvím jeho zástupce doručeno dne 14. 4. 2015, kdy tento ve stanovené lhůtě své odvolání nedoplnil. Soud má za to, že postup správního orgánu byl v souladu se zákonem, neboť vyzval žalobce k odstranění vad jeho podání ve smyslu § 37 odst. 3 správního řádu, kdy tento na výzvu nereagoval a žalovaný tudíž mohl přistoupit k rozhodnutí o odvolání i bez znalosti důvodů podání odvolání či konkrétních námitek. Navíc správní orgán žalobce v usnesení poučil, že pokud ve stanovené lhůtě nedoplní své odvolání stanoveným způsobem, bude ze strany žalovaného podané odvolání zohledněno tak, že se jeho prostřednictvím žalobce domáhá zrušení celého rozhodnutí.

K poukazu žalobce na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4.1.201, č.j. 2 As 99/2010-67 soud konstatuje, že v daném případě Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že „*že pokud odvolání proti správnímu rozhodnutí nemá některou z náležitostí vyplývajících z ustanovení § 37 odst. 2 a z § 82 odst. 2 správního řádu, je správní orgán povinen postupovat podle § 37 odst. 3 tohoto zákona tak, že pomůže odvolateli nedostatky odstranit nebo jej k jejich odstranění vyzve a poskytne mu k tomu přiměřenou lhůtu. Nepostupoval-li v dané věci správní orgán tímto způsobem, zatížil správní řízení vadou, jež byla způsobilá vyvolat nezákonnost rozhodnutí.*“ V nyní projednávaném případě žalobce ovšem správní orgán I. stupně vyzval žalobce k doplnění náležitostí ve smyslu § 37 odst. 3 správního řádu a řádně jej poučil, co nastane, když tak neučiní. Správní orgán I. stupně a ani žalovaný, tak nepostupovali v rozporu s rozhodnutím Nejvyššího správního soudu.

S ohledem na shora uvedené je nedůvodná též námitka žalobce, že nevěděl, zda v řízení o správním deliktu v případě nedoplnění odvolání dochází též k revizi rozhodnutí správního orgánu I. stupně ex officio. Žalobce byl správním orgánem informován o tom, že v případě, že nedoplní své podání, bude platit, že se domáhá zrušení celého rozhodnutí. Nemohl tedy předpokládat, jak uvádí v podané žalobě, že dojde k zastavení řízení, kdy by se mu nabízeli poté jiné argumentační možnosti ve vztahu k vydanému usnesení o zastavení.

Soud dále uvádí, že pokud bylo cílem žalobce na základě nedoplnění svého odvolání dosáhnout zastavení řízení a využít argumentačních možností, které by se mu nabízeli ve vztahu k zákonnosti vydaného usnesení o zastavení řízení, není soudu zřejmé, z jakého důvodu podával odvolání proti prvoinstančnímu rozhodnutí, v případě, že mu nešlo o věcné projednání věci.

Soud shledal neopodstatněnou i žalobní námitku, že správní orgán nijak neprokázal, že by na místě spáchání přestupku byla nejvyšší povolená rychlost stanovena na 80 km/h, a že žalobce nejvyšší povolenou rychlost překročil, když skutečnost o nejvyšší povolené rychlosti v dané lokalitě vyplývá pouze z úředního záznamu. Ze správního spisu vyplývá, že dne 12. 9. 2014 došlo Policií ČR, KŘPP, odboru služby dopravní policie k odevzdání přestupku podle § 58 odst. 3 písm. a) zákona o přestupcích. Z odevzdání je zřejmé, že dne 12. 9. 2014 v 17:45 hod. bylo zaznamenáno automatizovaným technickým prostředkem- rychloměrem typu MUR-07 & RedCon, výrobce AŽD Praha v prostoru tunelu Valík, dálnice D 5, 77,6 km ve směru jízdy na Rozvadov, překročení maximální dovolené rychlosti motorového vozidla OA SUZUKI SWIFT 1.3 MZ, RZ 5T1 3964. V měřeném úseku je rychlost omezena proměnným dopravním značením B20a) s nastavenou max. dovolenou rychlostí 80km/h. Vozidlu byla v tomto úseku naměřena rychlost 128km/h, po odečtení povolené tolerance chyby měřidla 124km/h. Z dokumentace přestupku ze dne 12. 9. 2014, kde je na fotografii zachyceno motorové vozidlo OA SUZUKI SWIFT, včetně registrační značky 5T1 3964 a neztotožnitelná osoba řidiče, dále je uvedeno, že dovolená rychlost v měřeném úseku byla 80 Km/h, naměřená rychlost byla 128 km/h, kdy po odečtu chyby měření byla zjištěna rychlost vozidla 124 km/h. Ze shora uvedeného má soud za prokázané, že vozidlo, jehož je žalobce provozovatelem bylo dne 12. 9. 2014 v 17:45 hod v prostoru tunelu Valík, dálnice D 5, 77,6 km ve směru jízdy na Rozvadov, kde neztotožněný řidič s tímto vozidlem překročil nejvyšší povolenou rychlost, a to o 44 km/h. Rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2009, č.j. 1 As 96/2008, na který žalobce v této souvislosti poukazoval, na daný případ nedopadá, neboť je v něm posuzována situace, kdy byl proveden důkaz úředním záznamem, který sepsali zasahující policisté, aniž by tito byli následně při provádění důkazů vyslechnuti. Soud má za to, že skutkový stav v nyní projednávaném případě byl správními orgány zjištěn řádně.

K námitce žalobce, že správní orgán neprokázal, že žalobce nejvyšší povolenou rychlost překročil, soud uvádí, že žalobci v řízení není kladeno za vinu, že by on sám překročil nejvyšší povolenou rychlost. Sankce pokuty mu byla, v souladu se zákonem uložena za to, že nesplnil svou povinnost provozovatele vozidla zajistit, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem.

Na základě výše uvedeného soud neshledal žalobní námitky důvodnými, a žalobu proto zamítl podle § 78 odst. 7 s.ř.s.

O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého by měl nárok na jejich náhradu žalovaný, který měl ve věci plný úspěch. Žalovanému však žádné náklady řízení nevznikly, a proto jejich náhrada nebyla žádnému z účastníků přiznána.

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

V Plzni dne 29. dubna 2016

Mgr. Alexandr Krysl, v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení: Martina Kerberová